

Proti kapitalistické ofenzívě v době krize a po ní:

Autonomní politickou iniciativu dělnické třídy!

Navzdory své vážnosti současná finanční a hospodářská krize bohužel neohlašuje konec nadvlády kapitálu a námezdní práce. Šéfové celého světa a jejich státy dělají vše jen pro to, aby účet za krizi zaplatili vykořisťovaní. Schůzka G20 ukázala, že jde-li o obranu systému, vzájemná konkurence mezi nimi mizí a otevírá se cesta k energetické jednotné akci. Čína poskytuje Spojeným státům potřebnou finanční municí, aby se mohly dále zadlužovat, i proto, aby mohly dál podporovat globální kapitalistický systém.

Ozdravné programy zmobilizovaly biliony dolarů. Účetní bilance bank, z nichž byly mnohé kvůli svým nejšťavnatějším finančním produktům přivedeny na pokraj kolapsu, jsou odteď de facto garantovány veřejným dluhem.

Z kolosálních veřejných výdajů posílených záchrannými plány, k nimž státy přikročily, budou mít zisk i firmy, které profitovaly během let, kdy levný kredit padal z nebe jako mana a dovolil jim dostat se z vážné hospodářské krize let 2000–2001.

Nejedná se o konec krize, zřetelně se však zdá, že kapitalisté ho předvidají v horizontu několika málo měsíců.

Aniž bychom jejich předpovědi brali za ryzí pravdu, není šance, že gigantická opatření zaváděná vládami na zastavení krize uspějí, nijak malá. Jistě, došlo k vážné nehodě, ale kapitalistická třída ukazuje, že se ze svých minulých selhání hodně poučila.

Proto pro proletáře nejspíše bude doba po krizi těžší než krize samotná.

Šéfové zvládají své současné potíže s maximální možnou účinností, zatímco halasně pláči, jak je krize strašlivá a téměř bezprecedentního rozsahu. Na uzavřených jednáních podávají důkaz ohromné kreativity, s níž dokáží rýsovat životaschopná řešení svých problémů, zatímco na veřejnosti jsou zoufalí a zaskočení neočekávanými událostmi.

Pravdou je, že krize důkladně využívají, aby ještě víc zmenšili iniciativu a moc dělníků nad pracovními podmínkami a pracovním trhem. Šéfové vedou proti dělnické třídě skutečnou psychologickou válku, aby obsadili další a další pozice, aby ještě posílili svou diktaturu nad pracovištěm a celou společností.

To, jak kapitalisté krizi využívají, na proletáře dopadá v podobě masivní vlny „preventivních“ propouštění, pádem reálných mezd, zpřísňováním autority šéfů nad továrnami a kanceláři a podrobením si těch nejvíce neposlušných částí pracovní síly, ať je či není zaměstnaná.

Pokud dělníci dovolí, aby tato ofenzíva pokračovala bez jejich reakce, s koncem krize se tahle ofenzíva nezastaví. Poté, co se šéfové věnovali nejprve neurgentnějším záležitostem,

Proti kapitalistické ofenzívě v době krize a po ní:

Autonomní politickou iniciativu dělnické třídy!

Navzdory své vážnosti současná finanční a hospodářská krize bohužel neohlašuje konec nadvlády kapitálu a námezdní práce. Šéfové celého světa a jejich státy dělají vše jen pro to, aby účet za krizi zaplatili vykořisťovaní. Schůzka G20 ukázala, že jde-li o obranu systému, vzájemná konkurence mezi nimi mizí a otevírá se cesta k energetické jednotné akci. Čína poskytuje Spojeným státům potřebnou finanční municí, aby se mohly dále zadlužovat, i proto, aby mohly dál podporovat globální kapitalistický systém.

Ozdravné programy zmobilizovaly biliony dolarů. Účetní bilance bank, z nichž byly mnohé kvůli svým nejšťavnatějším finančním produktům přivedeny na pokraj kolapsu, jsou odteď de facto garantovány veřejným dluhem.

Z kolosálních veřejných výdajů posílených záchrannými plány, k nimž státy přikročily, budou mít zisk i firmy, které profitovaly během let, kdy levný kredit padal z nebe jako mana a dovolil jim dostat se z vážné hospodářské krize let 2000–2001.

Nejedná se o konec krize, zřetelně se však zdá, že kapitalisté ho předvidají v horizontu několika málo měsíců.

Aniž bychom jejich předpovědi brali za ryzí pravdu, není šance, že gigantická opatření zaváděná vládami na zastavení krize uspějí, nijak malá. Jistě, došlo k vážné nehodě, ale kapitalistická třída ukazuje, že se ze svých minulých selhání hodně poučila.

Proto pro proletáře nejspíše bude doba po krizi těžší než krize samotná.

Šéfové zvládají své současné potíže s maximální možnou účinností, zatímco halasně pláči, jak je krize strašlivá a téměř bezprecedentního rozsahu. Na uzavřených jednáních podávají důkaz ohromné kreativity, s níž dokáží rýsovat životaschopná řešení svých problémů, zatímco na veřejnosti jsou zoufalí a zaskočení neočekávanými událostmi.

Pravdou je, že krize důkladně využívají, aby ještě víc zmenšili iniciativu a moc dělníků nad pracovními podmínkami a pracovním trhem. Šéfové vedou proti dělnické třídě skutečnou psychologickou válku, aby obsadili další a další pozice, aby ještě posílili svou diktaturu nad pracovištěm a celou společností.

To, jak kapitalisté krizi využívají, na proletáře dopadá v podobě masivní vlny „preventivních“ propouštění, pádem reálných mezd, zpřísňováním autority šéfů nad továrnami a kanceláři a podrobením si těch nejvíce neposlušných částí pracovní síly, ať je či není zaměstnaná.

Pokud dělníci dovolí, aby tato ofenzíva pokračovala bez jejich reakce, s koncem krize se tahle ofenzíva nezastaví. Poté, co se šéfové věnovali nejprve neurgentnějším záležitostem,

budou muset naplnit obrovské rozpočtové deficity naakumulované po regulačních plánech zachranňujících opatření. Kupní sílu mezd bude opět nahlodávat inflace. Před tím, než začnou šéfové zase investovat, pokusí se zvýšit produktivitu práce a vyčistit účetní rozpočty svých firem zintenzivněním pracovního tempa, prodloužením pracovního dne, vynucením si větší flexibility a poklesem mezd.

Pokud proti plánům kapitálu nebudou proletáři, kteří se stávají terčem útoku na pracovištích i mimo ně, rychle a silně reagovat, budou těmi hlavními poraženými a jedinými, kdo za krizi zaplatí celý účet.

Požadovat ozdravení ekonomiky skrze růst spotřeby domácností a mezd, jak to dělají odbory, vychází ze záměru (a je jedno, zda úmyslného, či ne) dělníky ohloupit.

Kapitalisté vědí velmi dobře, co je pro ně a jejich ekonomiku dobré. Jejich plánem je ozdravit své firmy skrze tlak na mzdy a energii dělníků. Není na nás, abychom jim vysvětlovali, jak jejich zisky obnovit – a není na nás, abychom zachraňovali jejich ekonomiku a jejich státy. Naopak, měli bychom bránit mzdy a pracovní podmínky, byť by se to mělo dostat do konfliktu s přežitím té či oné firmy, toho či onoho státu či kapitalistické ekonomiky jako celku.

Dělníci se nesmějí bát své vlastní síly. Izolované boje, i když v nich dělníci bojují velmi tvrdě (většně okupací a zajímání šéfů jako rukojmích) nestačí k tomu, aby útok takového rozsahu zadřeli. Šéfy a jejich státy přimějeme sklopit zrak jen tehdy, dáme-li se do pohybu – začneme-li plně využívat naši sjednocenou sílu.

Proto je nyní nezbytné pracovat směrem ke společné cestě za specifickými boji, které se odehrávají v továrnách a kancelářích, a proto je nezbytné propojovat je mezi sebou, jak jen je to možné, stejně jako s boji za mzdy v jiných firmách. O prostředcích, jak toho dosáhnout, musí rozhodnout sami dělníci a dělnice – žádný prostředek by však neměl být předem vyloučen.

Abychom bodu pracující dosáhli, musejí spoléhat jen na sebe a obrátit se zády ke všem svým falešným „přátelům“ a „obráněním“, k nimž patří odbory, levicové strany, levičáci a další podobná uskupení.

Autonomní organizace pracovní síly se může zrodit jen ze sítě, která vznikne v ohni boje proti kapitalistické krizi na pracovištích a v sousedstvích a která bude schopna sjednotit ty nejobovnější a nejlustřejší proletáře kolem perspektivy, která se neomezuje jen na prostou obranu bezprostředních dělnických zájmů.

Rovněž bude třeba, abychom použili vlastní kolektivní rozum a začali se zabývat otázkou budoucnosti bez šéfů, vykořisťování a kapitalistických států. To je jediná cesta, jak se politika dělnické třídy může dostat zase do kontaktu se svou minulou slávou a přistoupit k budoucnosti se sebevědomím, které je pro zničení samotného kapitálu nezbytné.

Kolektivně proti kapitálu <http://protikapitalu.org/>

Mouvement communiste <http://mouvement-communiste.com/>

budou muset naplnit obrovské rozpočtové deficity naakumulované po regulačních plánech zachranňujících opatření. Kupní sílu mezd bude opět nahlodávat inflace. Před tím, než začnou šéfové zase investovat, pokusí se zvýšit produktivitu práce a vyčistit účetní rozpočty svých firem zintenzivněním pracovního tempa, prodloužením pracovního dne, vynucením si větší flexibility a poklesem mezd.

Pokud proti plánům kapitálu nebudou proletáři, kteří se stávají terčem útoku na pracovištích i mimo ně, rychle a silně reagovat, budou těmi hlavními poraženými a jedinými, kdo za krizi zaplatí celý účet.

Požadovat ozdravení ekonomiky skrze růst spotřeby domácností a mezd, jak to dělají odbory, vychází ze záměru (a je jedno, zda úmyslného, či ne) dělníky ohloupit.

Kapitalisté vědí velmi dobře, co je pro ně a jejich ekonomiku dobré. Jejich plánem je ozdravit své firmy skrze tlak na mzdy a energii dělníků. Není na nás, abychom jim vysvětlovali, jak jejich zisky obnovit – a není na nás, abychom zachraňovali jejich ekonomiku a jejich státy. Naopak, měli bychom bránit mzdy a pracovní podmínky, byť by se to mělo dostat do konfliktu s přežitím té či oné firmy, toho či onoho státu či kapitalistické ekonomiky jako celku.

Dělníci se nesmějí bát své vlastní síly. Izolované boje, i když v nich dělníci bojují velmi tvrdě (většně okupací a zajímání šéfů jako rukojmích) nestačí k tomu, aby útok takového rozsahu zadřeli. Šéfy a jejich státy přimějeme sklopit zrak jen tehdy, dáme-li se do pohybu – začneme-li plně využívat naši sjednocenou sílu.

Proto je nyní nezbytné pracovat směrem ke společné cestě za specifickými boji, které se odehrávají v továrnách a kancelářích, a proto je nezbytné propojovat je mezi sebou, jak jen je to možné, stejně jako s boji za mzdy v jiných firmách. O prostředcích, jak toho dosáhnout, musí rozhodnout sami dělníci a dělnice – žádný prostředek by však neměl být předem vyloučen.

Abychom bodu pracující dosáhli, musejí spoléhat jen na sebe a obrátit se zády ke všem svým falešným „přátelům“ a „obráněním“, k nimž patří odbory, levicové strany, levičáci a další podobná uskupení.

Autonomní organizace pracovní síly se může zrodit jen ze sítě, která vznikne v ohni boje proti kapitalistické krizi na pracovištích a v sousedstvích a která bude schopna sjednotit ty nejobovnější a nejlustřejší proletáře kolem perspektivy, která se neomezuje jen na prostou obranu bezprostředních dělnických zájmů.

Rovněž bude třeba, abychom použili vlastní kolektivní rozum a začali se zabývat otázkou budoucnosti bez šéfů, vykořisťování a kapitalistických států. To je jediná cesta, jak se politika dělnické třídy může dostat zase do kontaktu se svou minulou slávou a přistoupit k budoucnosti se sebevědomím, které je pro zničení samotného kapitálu nezbytné.

Kolektivně proti kapitálu <http://protikapitalu.org/>

Mouvement communiste <http://mouvement-communiste.com/>